The Girl Who Hated Books

By Manjusha Pawagi

ಪುಸ್ತಕವನೊಲ್ಲದ ಬಾಲಿಕೆ

The Girl Who Hated Books

By Manjusha Pawagi

Illustrated by Leanne Franson

Redrawn by Jyoti Hiremath

Kannada translation by K G Rajalakshmi

ಪುಸ್ತಕವನೊಲ್ಲದ ಬಾಲಿಕೆ

The Girl Who Hated Books

ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ ಇದ್ದಳು. ಅವಳ ಹೆಸರು ಮೀನಾ. ಸಂಸ್ಕೃತ ನಿಘಂಟಿನ ಪ್ರಕಾರ ಅವಳ ಹೆಸರಿನ ಅರ್ಥ ಮೀನು ಎಂದು. ಆದರೆ ಮೀನಾಳಿಗೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುವುದೆಂದರೆ ತಿರಸ್ಕಾರವಿತ್ತು.

ಅವಳು “ಪುಸ್ತಕಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ಬರುತ್ತವೆ” ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದೂ

ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇತ್ತೇನೋ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಪುಸ್ತಕಗಳೇ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬರೀ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಅರೆಯಲ್ಲಿ, ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳು ಇರತಕ್ಕದಲ್ಲದ ಬೇರೆ ಇರಬಾರದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ! ಪ್ರತಿ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕ, ಮೆಟ್ಟಿಲ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕ. ಬಟ್ಟೆಗೂಡಿನಲ್ಲಿ, ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ, ಅಲಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳು; ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕ, ಇಳಿಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕ! ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಕಂತೆ, ಕಡೆಗೆ ಬೆಂಕಿಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಸಹ ತುರುಕಿಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕಗಳೇ! ಕುರ್ಚಿಗಳ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕಗಳ ರಾಶಿ.

Once there was a girl named Meena. If you looked up her name in a book, you would find that it means "fish" in ancient Sanskrit. But Meena didn't know that because she never looked up anything anywhere. She hated to read, and she hated books.

"They're always in the way," she said. And this was true because in her house books were everywhere. Not just on bookshelves and bedside tables where books usually are, but in all sorts of places where books usually aren't.

There were books in dressers and drawers and desks, in closets and cupboards and chests. There were books on the sofa and books on the stairs, books crammed in the fireplace and stacked on the chairs.

ಇನ್ನಷ್ಟು ಚಿಂತೆಗೀಡು ಮಾಡುವ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರವೆಂದರೆ ಮೀನಾಳ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೊಸ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಸ್ನೇಹಿತರಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಗ್ರಂಥಾಲಯದಿಂದ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ – ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ, ರಾತ್ರಿ ಊಟ ತಿಂಡಿಗಳ ವೇಳೆಯಲ್ಲೂ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಮೀನಾಳೊಡನೆ ಅವಳು ಯಾವುದಾದರೂ

ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುವಳೇ ಎಂದೇನಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ ಅವಳು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಕಾಲನ್ನು ಬಡಿಯುತ್ತಾ "ನನಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಂದರೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಕಿರಿಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಅವಳ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು ಅವಳಿಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದರೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅರಚುತ್ತಿದ್ದಳು – "ನನಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಂದರೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲಾ!"

ಪ್ರಾಯಶಃ ಇಡಿಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಮೀನಾಳಿಗಿಂತಲೂ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಸಹನೆಯಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದೇ ಒಂದು ಜೀವವಿತ್ತು, ಅದು ಮೀನಾಳ ಬೆಕ್ಕು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್. ಆ ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಪುಟ್ಟ ಮರಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಮ್ಮೆ ಅದರ ಬಾಲದ ಮೇಲೆ ಭೂಪಟದ ಒಂದು ಭಾರಿ ಪುಸ್ತಕ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಅದರ ಬಾಲದ ತುದಿ ಡೊಂಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಸದಾ ಪುಸ್ತಕಗಳ ರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಅದರಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

Worse still, her parents were always bringing home MORE books. They kept buying books and borrowing books and ordering books from catalogues. They read at breakfast and lunch and dinner. But when they asked Meena if she wanted to read, she would stamp her feet and shout, "I hate books!" And when they tried to read out loud to her, she would put her hands over her ears and shout even louder, "I HATE BOOKS!"

There was probably only one person in the world who hated books more than Meena. And that was her cat, Max. A long time ago, when he was just a kitten, an atlas fell on his tail. It bent the tip like a pipe cleaner. Ever since, he's tried to stay on top of the books rather than below them.

ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮೀನಾ ವಾಷ್ ಬೇಸಿನ್‌ನಿಂದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು ಹಲ್ಲುಜ್ಜಿ ಮುಖತೊಳೆದಳು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತನಗೆ ಮತ್ತು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗೆ ಬೆಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರದ ಸಿದ್ಧತೆಗೆ ತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳು ಪುಸ್ತಕಗಳ ರಾಶಿಯಿಂದ ಒಂದು ಏಣಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನೇರಿ ಕಾರ್ನ್ ಫ್ಲೇಕ್ಸ್ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ಇಳಿಸಿದಳು. ಫ್ರಿಜ್ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೇ ಅಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ರಾಶಿಯನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿ ಹಾಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಹಾಗೂ ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ನ ಬಟ್ಟಲುಗಳಿಗೆ ತುಂಬಿಸಿದಳು.

“ಮ್ಯಾಕ್ಸ್, ತಿಂಡಿ ತಯಾರಿದೆ,” ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಕರೆಯತೊಡಗಿದಳು.

ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬರಲಿಲ್ಲ. “ಮ್ಯಾಕ್ಸ್, ತಿಂಡಿ ತಯಾರಿದೆ,” ಪುನಃ ಕರೆದಳು. ಆಗಲೂ ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬರಲಿಲ್ಲ. “ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರಬಹುದು?” ಆಲೋಚಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಸ್ನಾನದ ತೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಒಗೆಯುವ ಯಂತ್ರದ ಹಿಂದೆ ಹುಡುಕಿದಳು. ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಕೆಳಗೆ, ಗಡಿಯಾರದ ಮೇಲೆ ನೋಡಿದಳು. ಇನ್ನಷ್ಟು ಮತ್ತಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕಂಡವೇ ಹೊರತು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ನ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ.

One morning, after Meena moved all the books out of the sink to brush her teeth, she went to the kitchen to get breakfast for herself and Max. First she climbed onto a stack of encyclopedias so she could reach the cereal. Then she opened the fridge and moved a pile of magazines to get the milk. She poured some for herself and some for Max.

"Max!" she called. "Breakfast is ready!" But Max didn't come. She tried again. "Max!" she called. "Breakfast is ready!" He still didn't come.

"Where could he be?" she wondered. She looked in the bathtub and behind the dryer. She looked under the stairs and on top of the clock. She found more books, but she didn't find Max.

ಆಗ ಅವಳಿಗೆ ದೂರದಿಂದ ಸದ್ದು ಕೇಳಿತು – "ಮೀಂಯ್ಯಾಂವ್"! ಮೀನಾ ಊಟದ ಕೋಣೆಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಅತಿ ಎತ್ತರದ ಪುಸ್ತಕರಾಶಿಯೊಂದರ ಮೇಲೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿತ್ತು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್. ಆ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಮೀನಾಳ ತಾಯ್ತಂದೆಯರು ಅವಳಿಗಾಗಿ ಅತಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ, ಅವಳು ಓದಲೊಲ್ಲದ ಚಂದದ ಪುಸ್ತಕಗಳೇ ತುಂಬಿದ್ದವು. ಕೆಳಗಡೆಗೆ ಅವಳು ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ ತಂದಿದ್ದ ಹೊಳಪಿನ ಚಿತ್ರಗಳ ದಪ್ಪನೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು. ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಣಮಾಲೆಗಳ,

ಶಿಶುಗೀತೆಗಳ ಪುಸ್ತಕಗಳು. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೇಲೆ, ಸೂರಿನವರೆಗೂ ಎಂಬಂತೆ, ಕಿನ್ನರಿಯರ ಮತ್ತು ಸಾಹಸದ ಕಥೆಗಳ ಪುಸ್ತಕಗಳಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮೇಲೂ ಧೂಳು ಕವಿದಿತ್ತು.

“ಹೆದರಬೇಡ ಮ್ಯಾಕ್ಸ್, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವೆ” ಮೀನಾ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳು ಪುಸ್ತಕದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಏರತೊಡಗಿದಳು. ಮೊದಮೊದಲು ಅದು ಸುಲಭವಾಗಿತ್ತು, ಏಕೆಂದರೆ ಅಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿತ್ರದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಗಟ್ಟಿಯ ರಟ್ಟಿನವು. ಸಹಜವಾದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನೇರುವಂತೇ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಬರಬರುತ್ತಾ, ಮೆದು ಹಾಳೆಯ ಹೊದಿಕೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೇ ಕವನಗಳ ಪುಸ್ತಕವೊಂದರ ಮೇಲಿಟ್ಟ ಕಾಲು ಹೊರಳಿತು. ಆಯತಪ್ಪಿ ಜಾರತೊಡಗಿದಳು.

Suddenly she heard a loud "Meeeeyooow!" She ran into the dining room and there he was, stuck on top of the tallest stack of books in the house. It was made up of all the books her parents kept buying her and she kept refusing to read. At the bottom were big shiny picture books from when she was a baby. In the middle were alphabet books and nursery rhymes. At the top, right by the ceiling, were fairy tales and adventure stories. They were all covered in dust.

"Don't worry Max," Meena called up to him. "I'll rescue you!" She started to climb the pile of books. At first it was easy because the picture books had hard covers, and she felt as if she were climbing stairs. But when she reached the paperbacks her foot slipped on a book of poetry. She lost her balance and started to slide.

ಧಡಾರ್! ಪುಸ್ತಕಗಳು ಹಾರಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ, ಹೇಗೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹಾರಾಡತೊಡಗಿದವು. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಅವು ತೆರೆದಿದ್ದವು, ಪಟಪಟನೆ ಹಾಳೆಗಳು ಮಗುಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವು ಬೀಳುತ್ತಿರುವಾಗ ವಿಚಿತ್ರವೊಂದು ಸಂಭವಿಸಿತು. ಪ್ರಾಣಿಗಳು, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಹಾಳೆಗಳಿಂದ ಉದುರಿಕೊಂಡು ಕೆಳಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು, ಕುರ್ಚಿಗಳನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತ ಸರಿಸುವಂತೆ ಒಬ್ಬರಿನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು.

CRASH! The books went flying. They fell every which way, the bindings cracking open for the very first time, and the pages flipping apart. As they fell, strange things began to happen. People and animals started falling out of the pages and tumbling to the ground. They dropped one on top of the other, scattering the books and toppling the chairs.

ಅವರಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರಿದ್ದರು, ಕಪ್ಪೆಗಳೂ, ಕಿನ್ನರಿಯರೂ ಇದ್ದರು. ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಒಂದು ತೋಳವೂ ಮೂರು ಹಂದಿಗಳೂ ಉದುರಿ ಬಿದ್ದವು. ಹಮ್ಟೀ ಡಮ್ಟೀ ಹಾರುತ್ತಾ ಹೊರಟು ಇಬ್ಭಾಗವಾಗಿ, ಅಮ್ಮ ಹೆಬ್ಬಾತು ಮತ್ತು ನೇರಳೆ ಬಣ್ಣದ ಜಿರಾಫೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿ ಆನೆಗಳು, ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳು, ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಕುಬ್ಜರು, ಮತ್ತು ಒಂದರೊಳಗೊಂದು ಹೆಣೆದುಕೊಂಡ ಬಗೆಬಗೆಯ ಕೋತಿಗಳ ಒಂದು ಗೊಂಚಲು ಸುರಿದುಬಿದ್ದಿದ್ದವು.

ಆದರೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೊಲಗಳು ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಕಾಡುಮೊಲಗಳು, ಬಿಳುಪು ಮೊಲಗಳು, ಟೋಪಿ ಧರಿಸಿದ ಮೊಲಗಳು.

There were princes and princesses, fairies and frogs. Then, a wolf and three pigs and a doll on a log. Humpty Dumpty went flying and then broke in half, behind Mother Goose and a purple giraffe. There were elephants, emperors, emus and elves and an assortment of monkeys tangled up in themselves.

But most of all there were rabbits, falling this way and that. Wild rabbits, and white rabbits, and rabbits with hats.

ಚಲಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಬೆರಗಾಗಿ ಇವೆಲ್ಲದರ ನಡುವೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು ಮೀನಾ. ತನ್ನ ಬಳಿಯ ಪುಸ್ತಕದೊಳಗಿನಿಂದ ಉರುಳುತ್ತಾ ಸಮೀಪ ಬಂದ ಇನ್ನಾರು ಮೊಲಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ "ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಗಳು ತುಂಬಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆ, ಮೊಲಗಳೆಂದಲ್ಲ", ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಈ ವೇಳೆಗೆ ಊಟದ ಕೋಣೆಯ ಗುರುತು ಹತ್ತುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆನೆ ಕಾಫ಼ಿಯ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಪಿಂಗಾಣಿ ತಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬೀಳದಂತೆ ತೂಗಿಸುವ ಗಾರುಡಿಗನಂತೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮಂಗಗಳು ಪರದೆಗಳನ್ನು ಹರಿದು ತಮ್ಮ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ರುಮಾಲನ್ನಾಗಿ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಮತ್ತೆ ಮೊಲಗಳು ಮೇಜಿನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಚ್ಚಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದವು.

Meena sat there in the middle of it all, too surprised to move. "I thought books were full of words, not rabbits!" she said, as six more came rolling out of a book beside her.

By now, she couldn't recognize the dining room at all. The elephant was balancing on a coffee table juggling the good china plates. The monkeys had torn down the curtains and were using them as capes. And the rabbits were nibbling on the table legs.

COOKIN
KIDS

“ನಿಲ್ಲಿಸಿ” ಕಿರುಚಿದಳು ಮೀನಾ, “ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿಬಿಡಿ.” ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಎದ್ದ ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮಾತು ಯಾರಿಗೂ ಕೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳು ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಮೊಲವೊಂದನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಅಡುಗೆಯ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತುರುಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಇದರಿಂದ ಆ ಮೊಲ ಎಷ್ಟು ಹೆದರಿತೆಂದರೆ ಅದು ಮೀನಾಳ ಹಿಡಿತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಟಕಿತ್ತಿತು. ಅವಳು ಇನ್ನೊಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆರೆದಳು. ಅದರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಬಾತುಗಳು ಹೊರನುಗ್ಗಿದವು. ಅವಳು ಅದನ್ನು ರಪ್ಪನೆ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಳು.

“ಇದು ಆಗದ ಕೆಲಸ,” ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಮೀನಾ. “ಯಾವುದು ಯಾವ ಪುಸ್ತಕದೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ,” – ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಚಿಂತಿಸಿದಳು. ಒಂದು ನಿಮಿಷದ ನಂತರ “ಹಾಂ, ಈಗ ತಿಳಿಯಿತು, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಬಳಿಯೂ ಹೋಗಿ ಅವರು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದರೆಂದು ಕೇಳಿದರಾಯಿತು, ” – ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಕಂಡುಕೊಂಡಳು.

"Stop!" cried Meena. "Go back!" But there was so much barking and grunting and thumping going on that no one heard her speak. She grabbed the nearest rabbit and tried to stuff him into a cookbook, but that scared him so much he wriggled out of Meena's grasp and ran away. She opened another book, and four ducks flew out. She slammed it shut again.

"This won't work," said Meena. "I don't know who goes in which book." She thought for a minute. "I know," she said. "I'll go to everyone and ask them where they belong."

ಮೀನಾ ತನಗೆ ಏನೂ ಪರಿಚಯವಿರದ ಒಂದು ಜೀವಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಅವಳು “ನೀನು ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆ ಪ್ರಾಣಿ ಕೋಪದಿಂದ “ಏ – ಆಡ್ವಾರ್ಕ್!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನೆಲದಮೇಲೆ ಕಾಲಿನಿಂದ ಬಡಿಯುತ್ತಾ ವರ್ಣಮಾಲೆಗಳ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಅರಸುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು.

ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿ ಊಟದ ಕೋಣೆಯ ಮೇಜಿನ ಕೆಳಗೆ ಬಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ತೋಳವೊಂದರ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯಿತು. ಅದು ಬಂದುದು

ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅದು ಅಳುತ್ತಾ "ನಾನು ಬಂದಿದ್ದುದು ಪುಟ್ಟ ಕೆಂಚಮ್ಮನಿಂದಲೋ ಮೂರು ಹಂದಿಮರಿಗಳಿಂದಲೋ ನನಗೇ ನೆನಪಿಲ್ಲ," ಎಂದು ತನ್ನ ಮೂಗನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲ್ವಾಸಿನಿಂದ ಒರೆಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆದರೆ ಆ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಓದಿರದ ಮೀನಾ ಅದರ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಲು ಆಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳಿಗೊಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಪುಸ್ತಕವೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದಲಾರಂಭಿಸಿದಳು, "ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ದೂರದೊಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ..." ಮೀನಾ ಓದಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದಳು.

She started with one strange creature she didn't recognize at all. "Who are you?" she asked. "A is for Aardvark!" the animal said angrily, and stomped off in search of her Alphabet Book.

She found a wolf sobbing under the dining room table and asked him where he belonged. "I can't remember if I'm from Little Red Riding Hood or The Three Little Pigs!" he wailed and blew his nose on the table cloth. But Meena couldn't help him because she had never read either story.

Then she had another idea. She picked up the nearest book and began to read aloud. "Once upon a time," Meena began. "In a land far, far away ..."

ಕ್ರಮೇಣ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಕುಣಿಯುವುದು, ಕುಪ್ಪಳಿಸುವುದು, ಗಲಭೆ ಗದ್ದಲ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದವು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಮುಂದೇನಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಮೀನಾಳ ಸಮೀಪ ಸರಿಯುತ್ತಾ ಬಂದು ಕಥೆ ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಮುಂದಿನ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅವಳ ಸುತ್ತಲೂ ವೃತ್ತಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅವಳು ಓದುವುದನ್ನು ಆಲಿಸತೊಡಗಿದವು.

ಮೀನಾ ಎರಡನೆಯ ಪುಟದ ಮೇಲ್ಭಾಗಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೇ ಹಂದಿಗಳು ಮಂಡಲದಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಜಿಗಿದು “ಅದು ನಾವು! ಅದು ನಮ್ಮ ಪುಟ, ಅದು ನಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳ ಮಡಿಲಿಗೆ ನೆಗೆದು ಮಾಯವಾದವು. ಮೀನಾ ಮತ್ತೆ ಅವು ಹೊರಗೆ ಹಾರುವ ಮೊದಲೇ ತಟ್ಟನೆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಅವಳು ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಓದಲು ಮತ್ತೊಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಓದಲು ಮುಂದಾದಳು. ಒಂದಾದಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ತಂತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಸೇರಿದವು.

Slowly, the creatures stopped jumping and howling and gibbering and chattering. They crept closer and closer to hear what happened next. Soon they were all sitting in a circle around her, listening to her read.

When Meena reached the top of the second page, the pigs in the circle jumped up. "That's us!" they cried. "That's our page! That's our book!" They leapt up out of the circle, dove into her lap, and disappeared into the book. Meena clapped it shut before they could pop out again.

She grabbed another story. One by one she began reading all her books. And one by one the creatures found out where they belonged.

ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ನೀಲಿ ಕೋಟಿನ ಒಂದು ಮೊಲ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿತು. ಮೀನಾ ಮೆತ್ತಗೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಅದು ಪೀಟರ್ ಮೊಲದ ಕಥೆಯದಾಗಿತ್ತು. “ಈ ಮೊಲವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾದರೆ, ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ತಾನು ಒಂಟಿಯಾದಂತೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಆ ಮೊಲ ಅವಳೆದುರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಭಯದಿಂದ ಕಾಲಿನಿಂದ ಕಾಲಿಗೆ ನಿಲುವು ಬದಲಿಸುತ್ತಾ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಗು ಹಿಂಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಕಾತರದಿಂದಿತ್ತು. ಮೀನಾ ಕೊನೆಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆರೆದಳು. ಮೊಲ ಅದರೊಳಗೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಹಾರಿತು, ಬೆಳ್ಳನೆಯ ಗರಿ ಗರಿ ಬಾಲದ ತುದಿಯೊಡನೆ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಮಾಯವಾಯಿತು.

ಮನೆ ಸ್ತಬ್ಧವಾಯಿತು. ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಒಂದಿಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಮೀನಾ "ಆ ಮೊಲಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಅವಕಾಶ ಮತ್ತೆಂದೂ ನನಗೆ ಸಿಗಲಾರದು" ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಆಗ ಅವಳ ಗಮನ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹರಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯಿತು. ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣದೊಂದು ನಗು ಅರಳಿತು.

At last, there was just one little rabbit in a little blue coat left in the room. Meena slowly picked up a book. It was The Tale of Peter Rabbit. "Maybe I could keep this rabbit with me," she thought. She was beginning to feel lonely now that everyone else was gone.

But the little rabbit stood in front of her, shifting nervously from foot to foot and twitching his fuzzy nose. He was anxious to get back home. So, with a big sigh, Meena opened the last book. The rabbit hopped in, and with a flash of his white cotton tail, he was gone.

The house was quiet. Max sat on some books washing his face. Meena sighed. "I'll never see those rabbits again!" she said.

Then she noticed that the books were still there, lying around her. She started to smile.

ಆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೀನಾಳ ತಾಯ್ತಂದೆಯರು ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣನ್ನೇ ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅಚ್ಚರಿಯ ಕಾರಣ ಹರಿದು ಹೋದ ಪರದೆಗಳಾಗಲಿ, ಮುರಿದುಹೋಗಿದ್ದ ಬಹಳಷ್ಟು ಲೋಟ ಬಟ್ಟಲುಗಳಾಗಲೀ, ಅಥವಾ ಕಚ್ಚಿ ತಿಂದಂತಿದ್ದ ಮೇಜಿನ ಕಾಲುಗಳಾಗಲೀ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾದುದರ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಆ ಕೊಠಡಿಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೀನಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಪುಸ್ತಕವೊಂದನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು!

When her parents came in that afternoon they couldn't believe their eyes. Not because the curtains were gone and the dishes were broken and the table legs were chewed up. But because there, sitting in the middle of the room, was Meena. She was reading a book.